

РЕШЕНИЕ

№ 1701

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 121-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Н. ТОПАЛОВА

при участието на секретаря АЛ
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Н. ТОПАЛОВА Административно наказателно дело № 20221110204658 по описа за 2022 година

Производството е по реда начл. 63 ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на служебния защитник на Г. М. Д. – адв. Т срещу заповед за задържане на лице рег. №513зз/14.03.2022 г., издадена от полицейски орган при 08 сектор отдел ПКП-СДВР., с която на основание чл. 72 ал. 1 ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) "задържане за срок до 24 часа".

Адв. Т твърди в жалбата, че оспорената заповед „не ни е връчена”. В с.з. излага доводи, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е постановена в нарушение на процесуалните правила – в нея липсва посочено право основание, липсва посочена правна норма, която е вменена на Д., нарушен е [чл. 5 § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#). Излага доводи, че СГС е приел, че не следва да се взима МНО по отношение на Д., тъй като въпреки медийните изяви и пируети и на МВР, и СРП в цялото дело няма установено дори и едно малолетно лице, поради което заповедта е постановена и в нарушение на материалния закон. В с.з. жалбата се поддържа от адв. Т, който предлага на съда да отмени атакуваната заповед и претендира заплащане на заплатена държавна такса.

Жалбоподателят призован на адреса, посочен в заповедта, не се явява. Призовката е върната с отбелязване, че адресът е посещаван на три различни дати и не е открито лице, на което да бъде връчена призовката.

Ответникът – В.С. М полицейски орган при 08 сектор отдел ПКП-СДВР., редовно призован се явява лично и се представлява се от юрк. ХРИСТОВ, който оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваната заповед. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт с рег. №513зз/14.03.2022 г., издаден от полицейски орган при 08 сектор отдел ПКП-СДВР., на основание чл. 72 ал. 1 т.1 ЗМВР на Г. М. Д. е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР..

На 20.09.2021 г. е образувано ДП №513 ЗМК-178/2021 г. по описа на СДВР., като с постановление от 15.03.2022 г. жалбоподателят Д. е привлечен като обвиняем за това, че през 2021 г. в гр.София, чрез информационна и съобщителна технология – интернет сайт за запознанства „Gerime.com” и интернет приложението „Viber”, събирал информация за лице ненавършило 14-годишна възраст, регистрирано в същия сайт и ползващо същото приложение, за да установи контакт с него с цел извършване на блудствени действия и полово сношение – престъпление по чл.155а ал.2 вр.ал.1 НК.

На 14.03.2022 г. в 17.45 часа е извършено задържане на Д. и е издадена атакуваната заповед, в която като фактическо основание за издаване е посочено: "за лицето има данни, че е извършило престъпление ЗМК ДП №178/2021 г."

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед и му е връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, Д. е попълнил декларация (приложение №1 към чл. 14 ал. 2) на 14.03.2022 г. /л.11 от делото/. Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя.

Д. е освободен в 15.10 часа на 15.03.2022 г., видно от ксерокопие на Книга за задържани лица, както и отразеното в самата заповед.

Преди да бъде освободен обаче, в 13.35 часа на 15.03.2022 г. Д. е бил привлечен в качеството на обвиняем в присъствието на служебен защитник адв. Т, след което в 13.45 часа в присъствието на защитника си за времето от 13.45 часа до 13.52 часа на същия ден е проведе разпит на обвиняемия. Няма данни по делото, служебният защитник да е уведомен и да му е връчена заповедта за задържане, след като същият вече е имал качеството на защитник, а жалбоподателя – на обвиняемо лице.

На 15.03.2022 г. СРП е сезирала СРС с искане по реда на чл.64 НПК по отношение на 20 обвиняеми, между които и Д. , като съдът не е уважил същото по отношение на него, а е взел МНО „гаранция в пари в размер на 1 000 лв.” по ЧНД №3402/2022 г. на СРС, НО, 17 състав. С протоколно определение от 24.03.2022 г. по ВНЧД №1046/2022 г. на 14 състав на СГС,

определението на СРС е отменено в тази му част.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57 ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72 ал. 1 ЗМВР. Приложена е заповед за компетентност на конкретния полицейски служител, който е издал заповедта, която се оспорва.

От нормата на [чл. 74 ал. 1 ЗМВР](#) се извежда и законоустановената форма на заповедта, с която лице може да бъде задържано по реда на [този закон](#), като тя е задължително писмена и задължително следва да съдържа реквизитите, посочени в [чл. 74 ал. 2 ЗМВР](#). Практиката на ВАС, както и на ЕСПЧ, е константна по отношение на въпроса, че от заповедта за задържане трябва да се установява недвусмислено какво е основанието, заради което лицето е задържано. В процесната дата изобщо липсва посочено правно основание, а единствено и само е отразено, че "за лицето има данни, че е извършило престъпление ЗМК ДП №178/2021 г."

Следващата предпоставка, която съдът следва да провери при осъществяване на контрола за законосъобразност на оспорената заповед е дали по делото са налице данни за извършено престъпление от жалбоподателя.

С решението си по делото Дидов срещу България съдът е приел, че е налице нарушение на [чл. 5 § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#), тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация, сочещи за съществуването на обосновано подозрение за извършване на нарушения от страна на жалбоподателя, а само е посочен текст от НК и липсват факти или обстоятелства, свързващи жалбоподателя с това престъпление. Европейският съд е приел, че е необходимо да е налице повече

от "данни" за извършено престъпление, което понятие е значително пошироко от понятието "обосновано подозрение", т.е., това са т.нар. минимални стандарти на съдържание. От съдържанието на заповедта не става ясно какво е основанието за задържането на жалбоподателя, като отразеното "На основание [чл. 72 ал. 1 т. 1 ЗМВР](#)" и "за лицето има данни, че е извършило престъпление ЗМК ДП №178/2021 г." са абсолютно недостатъчни да обосноват минимално изискуемото съдържание на заповедта за задържане.

От друга страна, настоящият състав изцяло се солидаризира с изводите на СГС в определението, с което е прието, че по отношение на жалбоподателя не следва да се взема каквато и да било МНО, тъй като изначално е налице несъставомерност на деянието, което му е вменено, тъй като свидетелите Симеонов, Стоянов и Иванова не са малолетни лица, а са се представяли за такива. ЕСПЧ изрично е посочил, че обоснованото подозрение в извършване на престъпление предполага наличие на факти или информация, които биха убедили обективният наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление, а такива в конкретния случай липсват.

При горните съображения, съдът намира, че подадената жалба е основателна, а обжалваната заповед – незаконосъобразна и същата следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 143 ал. 1 АПК, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя и да му присъди разносните по делото, представляващи сумата от 1 0 лв. - държавна такса за завеждане на делото. Относно възнаграждението на процесуалния представител на жалбоподателя – адв. Т, същият има качеството на служебен защитник назначен в хода на ДП на Д. и съдът не дължи произнасяне в тази насока. Препис от протоколите и решението следва да се издадат на адв. Т, за да му послужат за отчет пред НБПП.

Така мотивиран, СРС, НО, 121-ви състав на основание чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. чл. 172 АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за задържане на лице рег. №513зз/14.03.2022 г., издадена от полицейски орган при 08 сектор отдел ПКП-СДВР., с която на основание чл. 72 ал. 1 ЗМВР на Г. М. Д. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) "задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА СДВР. да заплати на Г. М. Д., с ЕГН ***** сумата от 10 лева, представляваща държавна такса за завеждане на делото.

Препис от протоколите и решението да се издадат на адв. Т, за да му послужат за отчет пред НБПП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на АПК пред АССГ в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____